

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v trestnej veci proti obvinenému **Š. M.**, pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. v znení zák. č. 177/1993 Z.z., na neverejnom zasadnutí konanom dňa 30. apríla 2008 v Bratislave, prerokoval sťažnosť prokurátora Krajskej prokuratúry v Košiciach, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach, z 31. októbra 2006, sp. zn. 5 T 6/05 a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 149 ods. 1 písm. b/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 napadnuté uznesenie **sa z r u š u j e**.

Krajskému súdu v Košiciach sa ukladá, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský prokurátor v Košiciach podal na obvineného **Š. M.** obžalobu pre trestný čin podvodu podľa 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., v znení zák. č.177/1993 Z.z., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že:

ako štatutárny zástupca **N., R. A. s.r.o., N.**, na základe fingoovaných faktúr č. X. zo dňa 29. apríla 1993 na sumu 15 000 635 Sk vystavenej firmou **M., s.r.o., N.**, na predaj tlačiarenského zariadenia a faktúry č. 57/93 zo dňa 14. mája 1993 na sumu 10 028 000 Sk vystavenej firmou **D.– B., s.r.o., N.**, za predaj tlačiarenského zariadenia vylákal od **S. P., a.s., B., filiálka K., T.. S. č. X.** úver vo výške 25 000 000 Sk na základe úverových zmlúv č. X. na sumu 15 000 000 Sk a č. X. na sumu 10 000 000 Sk, v oboch prípadoch účelovo viazaných na nákup tlačiarenských

Odstránené: .

strojov, podmienky úverových zmlúv nedodrжал, stroje nezakúpil a ani nemal v úmysle ich zakúpiť, úver nesplatil a peniaze použil pre svoju potrebu, čím P. a.s., B., spôsobil škodu vo výške 25 000 000 Sk.

Krajský súd v Košiciach po predbežnom prerokovaní obžaloby na neverejnom zasadnutí uznesením zo dňa 31. októbra 2006, sp. zn. 5 T 6/05, podľa § 188 ods. 1 písm. e/ Tr. por. vrátil vec prokurátorovi na došetrenie.

V dôvodoch svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že skutok uvedený v obžalobe nezodpovedá listinným dôkazom, pretože úverová zmluva je datovaná dňom 23. apríla 1993, a teda neobstojí záver, že na základe fingovanej faktúry zo dňa 29. apríla 1993 mal obvinený vylákať od banky úver. Ďalej poukázal krajský súd na skutočnosť, že na zabezpečenie úveru bolo zriadené záložné právo v prospech banky k dvom nehnuteľnostiam a nebolo orgánmi prípravného konania dôsledne zisťované, prečo nebolo toto záložné právo realizované, resp. ak bolo realizované, prečo iba v určitej výške. Taktiež sa orgány prípravného konania nevyšporiadali riadne s otázkou subjektívnej stránky konania obvineného, keďže inštitút záložného práva pri úverovej zmluve slúži práve na zabezpečenie návratnosti úveru dlžníkom. Súd tiež požadoval vypočutie členov úverovej komisie, ktorá o poskytnutí úveru rozhodovala a tiež zabezpečenie príslušných interných predpisov banky, platných v kritickom období, aby mohli byť zistené aj príčiny a podmienky spáchania trestnej činnosti.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote sťažnosť prokurátor Krajskej prokuratúry v Košiciach. V dôvodoch sťažnosti uviedol, že súd nespochybňuje skutočnosť, že faktúry predložené obvineným banke boli sfalšované. Tieto faktúry neboli podmienkou poskytnutia úveru, ale slúžili na zdokumentovanie účelového použitia úverových prostriedkov. Nehnuteľnosti, ktoré mali slúžiť ako zábezpeka úveru boli nakoniec predané za sumu 3 239 620 Sk, a ako zábezpeka návratnosti úveru mali slúžiť tlačiarenské zariadenia, ktoré mal kúpiť obvinený. Podvodný úmysel obvineného preukazuje aj skutočnosť, že peniaze v sume 18 000 000 Sk mal obvinený požičať firme S., ktorej existenciu sa nepodarilo preukázať. Ďalšie finančné prostriedky boli zapožičané firme A. vo výške 6,5 mil. Sk, bez adekvátneho

zabezpečenia. Prokurátor navrhol, aby najvyšší súd zrušil napadnuté uznesenie a krajskému súdu uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 147 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, preskúmal výrok napadnutého uznesenia ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť prokurátora je dôvodná.

Podľa § 2 ods. 5 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy, nečakajúc na návrh strán. Priznanie obvineného nezbavuje orgány činné v trestnom konaní povinnosti preskúmať všetky okolnosti prípadu.

Podľa § 188 ods. 1 písm. e/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006, po predbežnom prejednaní obžaloby súd vráti vec prokurátorovi na došetrenie, ak je to potrebné na odstránenie závažných procesných chýb prípravného konania alebo na objasnenie základných skutkových okolností, bez ktorých nie je možné rozhodnúť na hlavnom pojednávaní a v konaní pred súdom by bolo také došetrenie spojené s výraznými ťažkosťami alebo by bolo zrejme na ujmu rýchlosti konania.

Z vyššie citovaného ustanovenia Trestného poriadku je zrejmé, že dôvodom na vrátenie veci prokurátorovi na došetrenie môžu byť iba také okolnosti týkajúce sa rozsahu vykonaného dokazovania v prípravnom konaní, ktoré spochybňujú dôvodnosť postavenia obvineného pred súd za skutok, kvalifikovaný ako určitý trestný čin.

V prerokovávanej trestnej veci je nesporné, že obvinený Š. M. získal ako štatutár firmy od banky na základe dvoch úverových zmlúv celkovo 25 000 000 Sk, pričom podľa zmlúv boli tieto prostriedky účelovo viazané na nákup tlačiarenských zariadení. Rovnako je nesporné, že k nákupu takýchto zariadení nikdy nedošlo (neboli vykonané ani žiadne konkrétne kroky smerujúce reálne k takémuto obchodu)

a obvinený predložil banke dve sfaľované faktúry, ktoré mali svedčiť o zrealizovaní účelu poskytnutého úveru.

Je treba dať za pravdu prokurátorovi, že z obsahu úverových zmlúv je evidentné, že práve zakúpené tlačiarenské zariadenia mali byť hlavnou zárukou návratnosti úveru a nie nehnuteľnosti, ktorých hodnota zďaleka nedosahovala výšku poskytnutého úveru, čo sa napokon preukázalo aj pri realizácii záložného práva.

V obdobných prípadoch majetkovej trestnej činnosti, ak nedôjde k priznaniu páchatela, je nevyhnutné subjektívnu stránku jeho konania vyvodiť predovšetkým z okolností, za akých došlo k pôžičke peňazí, či bola preukázaná aspoň snaha o vrátenie pôžičky a ako bolo s finančnými prostriedkami naložené.

Ak by boli úverové prostriedky v tomto prípade riadne a v dohodnutých termínoch splácané, nemohlo by dôjsť k naplneniu znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu, pretože by chýbal znak úmyslu spôsobiť inému škodu a to aj v tom prípade, ak by bol účel použitia úverových prostriedkov fingovaný. Takáto situácia by však banku oprávňovala odstúpiť od zmluvy a žiadať okamžité vrátenie poskytnutých prostriedkov.

Je však zrejmé, že obvinený úverové prostriedky nesplácal dohodnutým spôsobom a získané peniaze použil na nezabezpečenú pôžičku inej firme, resp. zrejme fingovanú pôžičku neexistujúcej firme.

Za týchto okolností záver prokurátora o podvodnom úmysle obvineného v čase získavania úveru je správny a podanie obžaloby odôvodnené.

Je však potrebné uviesť, že nič nebráni krajskému súdu, aby v prípade, že to uzná za potrebné, vykonal vo veci ďalšie dôkazy, resp. aby upravil žalovaný skutok (pri zachovaní totožnosti skutku) na základe dokazovania vykonaného pred súdom.

Na základe vyššie uvedených skutočností najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté uznesenie a Krajskému súdu v Košiciach uložil vo veci znovu konať a rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave, 30. apríla 2008

JUDr. Jozef K a n d e r a , v.r.
predseda senátu